

La Bruixa

Nota de l'Autor: Aquesta història és de ficció. Tots els personatges i situacions que hi apareixen son inventats i qualsevol semblança amb la realitat és pura coincidència. De veritat. Ho dic seriosament.

De tots els escenaris possibles, les nostres mirades es van creuar al més improbable. Una festa. La més canònica de les festes d'estridència protocol·lària, etilisme normatiu i falsedat documental i documentada. Jo, aspirant d'aprovat pels pèls a misantrop sense convenciment, hi vaig caure arrossegat per aquest entestament absurd de posar el sufix “ineludible” a qualsevol substantiu que s'assembli a “compromís”, com si eludir compromisos no fos una de les activitats més plaents que es pot fer quan fregues la cinquantena i la insatisfacció te la van diagnosticar crònica. I tu... bé, tu ets una bruixa, la sociopatia et ve de sèrie, no recordo què carai hi devies fer tu a un lloc com aquell.

Sempre m'he considerat com un home d'una racionalitat compulsiva, rebutjant amb duresa implacable tot allò remotament esotèric o sobrenatural. I malgrat tot, allà hi eres, palplantada al bel mig d'aquella festa horrible, exhibint tot el teu mostrari de ganyotes de desgrat. Com a bruixa, no és que fossis, precisament, metafòrica, una d'aquelles dones de casa malhumorades i desequilibrades amb poders dubtosos que es redueixen a fer desaparèixer la felicitat del marit i del veí; tampoc una d'al·legòrica, bruixa adolescent que el cinema actual s'entesta a dibuixar com heroica, pija, amb poders guais, roba encara més guai i moral incorruptible. No, no, res d'això, tu eres una bruixa clàssica, de les malèfiques, de barret punxegut, escombria de canya, rostre verdós amb la berruga de rigor a la punta del nas i la maldat verinosa per bandera. La teva sola existència mitològica, ja enderrocava tot el meu sistema de creences basats en l'empirisme i en la confiança rigorosa en el mètode científic; però quan la vulgaritat marronosa dels meus ulls va entrebancar-se amb el teu parell de forats negres, pous sense fons de maldat concentrada i infinita a través dels quals un podia percebre la lluentor embogida de les flames del infern mateix, vaig renunciar a tota esperança de felicitat, espurna de redempció o possibilitat de placidesa a canvi del somni improbable de poder-te conèixer. I no, fins aquella nit tampoc no havia cregut mai en aquestes tonteries de l'amor a primera vista, Haver caigut enamorat de tu com un col·legial insegur i fantasiós a només cinc metres i tres segons de distància i temps i em va empipar més encara que el trontoll de la meva iconoclàstia.

Per creuar la sala, els nostres somriures van agafar l'autobús: el meu, nerviós i càlid; el teu va rebaixar quinze graus la temperatura de la sala i la del reialme de les tenebres. No tinc ni idea de com vaig gosar acostar-me ni a trencar el gel tartamudejant la més tòpica de les invitacions a una copa.

La teva escombria delineava esses al cel mentre em portaves, de paquet, a casa teva. Des de centenars de metres d'alçada vas cobrir la nit de la ciutat de tequiles a mig digerir. Seria negligent tractar de fer servir eufemismes: allò que em vas fer aquella nit no pot dir-se l'amor. Em vas follar de la forma més humiliant i desdenyosa que m'han follat mai, amb fàstic, maltractant-me i ferint-me amb tota la literalitat possible, tant en cos com en ànima, per escopir-me, després, sense miraments, fora de la teva cova, turó avall.

A l'endemà, la dutxa no em va poder netejar del tot la ressaca ni la vergonya però em va envalentir prou com per tornar a buscar-te. La fascinació que havies provocat en mi estava a l'alçada de l'autocompassió i la humiliació que m'hi vas fer néixer. Tenia la certesa que ja mai no podria ser feliç sense tu malgrat que també era evident que tampoc amb tu. No tenia el teu telèfon així que em vaig arrossegat cap a la teva cova d'on m'havies fet fora la nit anterior per parlar amb tu. Però en comptes de cap cova, ni tan sols de cap turó, allà hi vaig trobar uns grans magatzems que, segons un guàrdia de seguretat al que vaig consultar i acord amb el deteriorament dels materials de l'edifici, portaven oberts més de vint anys. Sens dubte estaves fent servir algun tipus de sortilegi per mantenir ocult el teu cau d'indiscrecions tafaneres, Inquisicions Espanyoles i col·leccionistes de mitologies. Potser també, d'amants despitats i insatisfets.

No em vaig rendir. Vaig consultar a internet tota la informació disponible sobre bruixeria, nigromància, arts fosques, satanisme, vudú, krav magà, espiritisme, arcanisme, mitologia demoníaca i tot el que em pogués donar pistes que em portessin fins a tu. Vaig comprar-me centenars de llibres maleïts, vaig ser víctima voluntària de sortilegis, encantaments, excomunions, apostasies, dessagnaments amb sangoneres, exorcismes, extremuncions i desparasitacions, vaig anar a temples inques, assistir a rituals satànics, degollar pubilles per fer servir la seva sang en beuratges invocatoris, sacrificar cadells de bocs i signar pactes amb la meua sang en contractes escrits a pentagrames flamejants.

Els meus esforços finalment van donar els seus fruits i vaig invocar el teu anunci a les pàgines grogues:

TXELL VILATORTOSA I CADAFALCH.

Bruixa, fetillera i harpia. Serveis a domicili.

Seguit del teu número de telèfon.

A l'altra banda de l'aparell la perplexitat condimentava la teva ira. I m'atreviria a dir que també s'hi percebien traces d'il·lusió, però tu mai no ho reconeixeries, això. De la meva insistència va florir un acord sota el qual accedies a tenir una segona cita amb mi a canvi dels meus últims deu anys de vida a més de l'ànima i el cos del meu primogènit. He de reconèixer que aquest va ser el contracte més senzill d'acceptar que hagi signat mai doncs jo ja venia amb la intenció que tota la resta de la meva vida fos teva i no només els últims anys, i, a més, també tenia l'esperança que el meu primer fill no fos tant "meu" com, més aviat, "nostre".

Et vaig festejar durant mesos. Et portava al cinema, et feia arribar flors i joies, et treia a sopar i a ballar, et composava sonets sense talents i cançons desafinades... Després em vaig adonar que obtenia millors resultats acompanyant-te a orgies de sang, segrestant nens per que els cuinessis i portant-te ingredients exòtics per les teves cassolades llegendàries com ulls de gripau, testicles de iac o llàgrimes de polític. Sovint aconseguia estovar-te i et robava algun petó ressec i halitòsic. Fins i tot, alguna vegada, vaig aconseguir que em donessis sexe desganat, ple de fàstic i verí. Però, en general, m'ignoraves i em depreciaves a parts igual.

Jo intuïa, malgrat tot, un cert interès ocult en la teva actitud displicent, en petits detalls com que, gairebé mai intentaves assassinar-me i totes les mutilacions i laceracions que em practicaves eren sempre a òrgans i membres no vitals, o com que les vegades que m'embruixaves per convertir-me en algun animal, aquest era sempre bastant honorós com un cavall o un gos, mai un de ridícul com gripaus, porcs o pingüins. Així que, quan portàvem ja diversos anys de festeig i ja ens havíem acostumat l'un a les manies de l'altre em vaig decidir a comprar-te l'anell maleït més car de la botiga d'esoterisme i et vaig demanar, amb el genoll al fang, que et cassessis amb mi. Totes les famílies d'aus i ratpenats que vivien a prop de la teva cova van fugir espaordits de l'eco malèfic de la teva riallada cruel.

Et vaig implorar apel·lant a l'amor, al destí i al compromís, et vaig raonar tot el bé que et feia la meva

companyia i tota la felicitat que em proporcionaves, et vaig demostrar que casar-nos era el camí lògic i el correcte després de tots aquests anys de relació i, fins i tot, et vaig assenyalar els excel·lents beneficis legals i fiscals que ens hauria de brindar la nostra unió, tan convenients tenint en compte les activitats inevitablement il·lícites que, deguda la teva feina, realitzaves. Em vas respondre que l'amor veritable i per sempre és per princeses idiotes i cavallers masculistes, per reines hiperbòliques i granotes surrealistes però que, en cap cas, era per bruixes malèfiques i funcionaris mediocres. No va servir de res que titllés de clixés estereotipats els teus al·legats ni que argumentés en contra del racisme imperant a la societat ni a favor de trencar les desigualtats de classe en l'amor. La conversa va finalitzar amb la teva ungla negra del teu dit índex recargolat, assenyalant la porta i demanant-me que no tornés mai més.

Avui fa just set mesos d'aquella nit tan trista. I, de casualitat, ens hem creuat a la sortida de la peixateria. Ens hem saludat amb dos petons freds i incòmodes i, asseguts a un banc del parc, t'he explicat que estic compromès amb la Júlia, la recepcionista d'un hotel de tres estrelles. Que m'estima, que em cuida, que ens portem força bé i que crec que jo també l'estimo a ella malgrat la seva tendència a l'exhibicionisme públic, al seu petit problema d'alcoholisme i al seu abús injustificat i desmesurat de la violència en situacions quotidianament tranquil·les. Tu has fet veure que t'alegraves per mi mentre, amb malaptesa, intentaves ocultar l'anell que brillava al teu dit anular. I no ha calgut que em diguessis res. Aquesta ciutat és petita i tafañera i ja fa dies que sé que al juliol et cases amb l'Oriol, l'encarregat de magatzem d'una fàbrica de mistos aficionat a les disfresses d'època i als balls de saló. I me n'alegro per tu. Molt.